

Okullar Değil, Okulların İçindeki Hikâyeler

Savaşkan İLMAK

Savaşkan İLMAK

OKULLAR DEĞİL, OKULLARIN İÇİNDEKİ HİKÂYELER

ISBN 978-625-7582-06-3
DOI 10.14527/9786257582063

Kitap içeriğinin tüm sorumluluğu yazarına aittir.

© 2021, PEGEM AKADEMİ

Bu kitabın basım, yayım ve satış hakları Pegem Akademi Yay. Eğt. Dan. Hizm. Tic. A.Ş. ye aittir. Anılan kuruluşun izni alınmadan kitabın tümü ya da bölümleri, kapak tasarımı; mekanik, elektronik, fotokopi, manyetik kayıt ya da başka yöntemlerle çoğaltılamaz, basılamaz, dağıtılamaz. Bu kitap T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı bandrolü ile satılmaktadır. Okuyucularımızın bandrolü olmayan kitaplar hakkında yayınevimize bilgi vermesini ve bandrolsüz yayınları satın almamasını diliyoruz.

Pegem Akademi Yayıncılık, 1998 yılından bugüne uluslararası düzeyde düzenli faaliyet yürüten **uluslararası akademik bir yayınevidir**. Yayımladığı kitaplar; Yükseköğretim Kurulunca tanınan yükseköğretim kurumlarının kataloglarında yer almaktadır. Dünyadaki en büyük çevrimiçi kamu erişim kataloğu olan **WorldCat** ve ayrıca Türkiye’de kurulan **Turcademy.com** tarafından yayınları taranmaktadır, indekslenmektedir. Aynı alanda farklı yazarlara ait 1000’in üzerinde yayını bulunmaktadır. Pegem Akademi Yayınları ile ilgili detaylı bilgilere <http://pegem.net> adresinden ulaşılabilmektedir.

I. Baskı: Haziran 2021, Ankara

Yayın-Proje: Zeynep Bekdaş
Dizgi-Grafik Tasarım: Tuğba Kaplan
Kapak Tasarımı: Pegem Akademi

Baskı: Vadi Grafik Tasarım ve Reklamcılık Ltd. Şti.
İvedik Org. San. 1420. Cad. No: 58/1
Yenimahalle/ANKARA
Tel: 0 312 395 85 71

Yayıncı Sertifika No: 36306
Matbaa Sertifika No: 47479

İletişim

Macun Mah. 204. Cad. No: 141/A-33
Yenimahalle/ANKARA
Yayınevi: 0312 430 67 50 - 430 67 51
Dağıtım: 0312 434 54 24 - 434 54 08
Hazırlık Kursları: 0312 419 05 60
İnternet: www.pegem.net
E-ileti: pegem@pegem.net
WhatsApp Hattı: 0538 594 92 40

...

Üç harika öğretmenin muhteşem dostluğuna:
Hasan İlmak'a, Mürüvvet Demirtaş'a, Uğur Acar'a
ve tüm **Yavuz Selim Öğretmen Okulu** (Erzurum) mezunlarına

...

Savaşkan İLMAK

1971 yılında Erzurum'un Oltu ilçesinde doğdu. 25 Mart İlkokulunu (1982), Erzurum Lisesini (1988) ve Karadeniz Teknik Üniversitesi Fatih Eğitim Fakültesini (1992) bitirdi. 1993-1997 yılları arasında Kamu Yönetimi öğrenimi gördü. Yurt dışına gidişi nedeniyle bu öğrenimi tamamlayamadı.

1992'de Milli Eğitim Bakanlığı atamasıyla Ankara'da Türk Dili ve Edebiyatı öğretmenliği yapmaya başladı.

1994'te **Başbakanlık Milli Prodüktivite Merkezi**'nin düzenlediği proje yarışmasında, 'İlköğretim Okullarında Verimliliği Geliştirmenin Yolları-Yeni Bir Yaklaşımın Kodları' başlıklı teziyle Türkiye ikincisi oldu. Dönemin **Milli Eğitim Bakanı Sayın Turhan Tayan** tarafından ödüllendirildi.

1997'de Milli Eğitim Bakanlığındaki görevinden ayrılarak özel sektöre geçti. 1997-2005 yılları arasında KKTC-**Doğu Akdeniz Üniversitesinin** üniversite öncesi öğrenim kurumu Doğu Akdeniz Kolejinde edebiyat ve drama dersleri verdi. Bu süreçte uluslararası sınavlara hazırlanan DAK öğrencilerine yönelik olarak özgün '**İletişim Becerileri**' müfredatını oluşturdu; bu müfredat DAÜ üniversite öncesi öğrenim kurumlarında pilot olarak uygulandı. Daha sonra KKTC Eğitim Bakanlığınca kabul edildi ve adada Türk devlet okullarında uluslararası IGCSE aday öğrencilere okutuldu. İlmak, 2005'te Türkiye'ye döndü, 2005-2009 yılları arasında **Bilkent Üniversitesi** üniversite öncesi öğrenim kurumu Özel Bilkent Lisesinde Türkçe Bölüm Başkanı olarak görev aldı. Aynı süreçte Bilkent Üniversitesi Eğitim Bilimleri Fakültesi'nde Öğretim Görevlisi olarak çalıştı, Curriculum Review (Müfredat Geliştirme) dersleri verdi. Bilkent Üniversitesi-Üniversite Öncesi Eğitim Kurumları IB Diploma Programı Dönüşüm Projesi içinde yer aldı.

Savaşkan İlmak, 2009-2013 yılları arasında Türk Eğitim Derneği (TED) Alanya Kolejinde lise müdürü; 2013-2016 yılları arasında T.C.

Gençlik ve Spor Bakanlığı Uluslararası Gençlik Akademisinde (UGA) Öğretim Görevlisi olarak görev aldı. UGA bünyesinde ve GSB'nin farklı eğitim etkinliklerinde ders ve seminerler gerçekleştirdi.

2007 yılında Avrupa Birliği üzerine yaptığı çalışmalar ve '**Aklın Yolu Nereden Geçiyor?**' başlıklı tezi ile **Kadir Has Vakfı** ve **Kadir Has Üniversitesi** tarafından '**Yılın Adamı 2007**' ödülüne layık görüldü. Geleneksel Kadir Has Ödüllerinin 3'üncüsü olan bu ödül, aynı zamanda Kadir Has'ın hayattayken takdim ettiği son ödüldü...

2008 yılında sanal spor gazetesi **Jaglersport**'un düzenlediği 'Türkiye Yerel Basın Yazarları - Yılın En İyi Spor Yazarı' seçiminde, o yıl yazarları arasında yer aldığı **Bey pazarı'nın Sesi** gazetesi tarafından aday gösterildi ve bu yarışmada internet ortamında gerçekleştirilen halk oylaması ile 'Yılın Spor Yazarı' seçildi. Jaglersport yazar kadrosuna davet edildi ve 2008'den Jaglersport'un yayın yaşamını noktaladığı 2010 ortasına dek bu sitede spor yazıları yazdı. Savaşkan İlmak'ın spor yazılarından oluşan '**Düdüklü Pencere**' adlı bir de CD-kitabı bulunmaktadır.

Savaşkan İlmak, 1980'den beri şiir, 1990'dan beri yazın, dilbilim ve eğitim üzerine makaleler ve eleştirel denemeler yazıyor. Yazdıkları, bugüne dek Dergâh, Yedi İklim, Adam Sanat, Karadeniz Kıyı, Uzunsokak, Mısra-Lık, KIBATEK-Turnalar dergileri ile KKTC Volkan Gazetesi, KKTC Halkın Sesi Gazetesi, Kıbrıs Gazetesi, Ankara-Bey pazarı'nın Sesi gazetelerinde yayımlandı. Şiirlerinden bazıları Boşnakça, Azeri Türkçesi, İngilizce ve Almanca'ya çevrilerek uluslararası akademik ve sanatsal dergilerde yayımlandı.

Savaşkan İlmak'ın yayımlanmış üç kitabı bulunmaktadır:

İlk kitabı '**Yaşarken**'de 1998-2007 yılları arasında Kıbrıs ulusal basını (Kıbrıs, Volkan, Halkın Sesi gazeteleri ile KIBATEK-Turnalar, Mısra-Lık, DAÜ-Gündem) ve Ankara yerel basınında (Bey pazarı'nın Sesi gazetesi ile Yedi İklim ve Dergâh dergilerinde) yayımlanmış deneme ve makalelerini bir araya getirdi (**İlhan Yayınları-Ankara, 2007 / ISBN: 978-975- 01871-0-0**).

İkinci kitabı, üç eş-yazarından biri olarak imza attığı '**Globalleşen Dünyada Türkiye'nin AB Üyeliği Avrupa Birliği'ne Neler Katar?**'. Sa-

vaşkan İlmak'ın kaleme aldığı '**Aklın Yolu Nereden Geçiyor?**' başlıklı diploması makalesi, bu kitabın giriş bölümünü oluşturdu (**Kadir Has Üniversitesi Yayınları-İstanbul, 2007-ISBN:9758-975-8919-19-2**).

Savaşkan İlmak'ın üçüncü kitabı '**Yarımı İyileştirmek İçin**', PE-GEM Yayınları'ndan Nisan-2017'de çıktı (**ISBN: 978-605-318-819-3**). Bu kitap, yazarın başta Pusula gazetesi olmak üzere, ülke çapında yayımlanan çeşitli dergi ve gazetelerdeki yazılarının '**eğitim**' temalı olanlarından bir seçki içermektedir.

Yazarın dördüncü kitabı '**Sen Yine de İyi Şeyler Düşün**', TÜN Yayınları'nın 2021 matbuat programı içerisindeydir. Bu kitap, yazarın birbiriyle ilişkilendirdiği elli şiir ile elli denemeden oluşuyor.

Savaşkan İlmak, eğitim yöneticisi olmasının yanı sıra Doğu Anadolu Bölgesi'ndeki tüm illere dağıtılan, yörenin ilk bölge gazetesi **Pusula**'da (www.gazetepusula.net) 2013'ten bugüne köşe yazarlığı yapmaktadır.

Görüşlerinizi ya da eleştirinizi yazarla paylaşmak için elektronik posta adresi:

yasarken@gmail.com

ORCID No: 0000-0001-7069-6507

ÖN SÖZ YERİNE

“Okul, sadece dört yanı duvarla çevrili, tepesinde dam olan yer değildir. Okul, her yerdir! Sırasında bir orman, sırasında dağ başı... Öğrenmenin, bilginin var olduğu her yer okuldur. Okulda ‘yaşamayı, mücadele etmeyi, doğa ile savaşmayı’ öğrenirsiniz. ‘Bilgili olmayı, en önemlisi kendinize karşı saygıyı’ öğrenirsiniz...”

Bu saydıklarım eğer bir okulda yoksa, orada sadece bir taş yığını vardır...”

Mahmut Hoca

(Büyük Usta Münir Özkul’un canlandığı sinema karakteri; Hababam Sınıfı Tatilde, 1976)

Bu ‘derleme çalışmasının’ sunumunda birkaç satır önce okuduğunuz tirad dışında hiç söz söylemesem de olurdu. Aynı şekilde okulun bu kitapta geçecek birbirinden farklı, doğrudan ya da dolaylı tanımları üzerine de o tirad ile dile getirilenden daha iyi, daha gerçekçi, daha kapsamlı bir tanım geliştirmek herhalde çok güçtür. Rıfat Ilgaz’ın Mahmut Hoca’ya söyledikleri, gönül yazısıyla yazılmış ve toplumsal belleğimize kaydolmuş ölümsüz cümleler. ‘Hababam Sınıfı’ yazarı Rıfat Ilgaz’ı (1911-1993) ve canlandığı karakterle kitapların, teorilerin, yozlaşan gerçeğin dışında başka bir ‘iyi, örnek ve adeta gerçek eğitimci’ (Mahmut Hoca) modeli oluşturan, öylelikle bütün gerçek ve iyi eğitimcilere ilham veren Münir Özkul’u (1925-2018) şükranla ve rahmetle anıyorum.

Elbette en büyük teşekkürüm, bu kitap içeriğindeki derlenmiş gerçek hikâyeleri yaşayanlara, yazanlara, paylaşanlara, bize aktaranlara... Kaynağı veya aktaranı belirleyebildiysem ilgili hikâye içinde mutlaka adına yer verdim; ancak bazı hikâyelerin kaynaklarını internetin sunduğu zengin tarama olanakları sonuna kadar kullansam da ne yazık ki belirleyemedim. O hikâyeler ya da anılar, ben her ne kadar ‘gerçek hikâye’ diye nitelediysem de dilden dile dolaşan anonim edebiyat veya

müzik yapıtlarının oluşumlarındakine benzer biçimde sürekli yenileniyor gibiler. Asıl olay kimlerin başından geçtiyse, kimler tanık olduysa, kimler yazıya geçirdiyse, kim aktarım zincirini başlattıysa, metin gelişe gelişe bize ulaşırken ara istasyonlarda kimler bu kısa hikâyelere katkı koyduysa onlara, adlarını sanlarını bilmesem ve belirleymesem de bu kitabın okuyucuları adına yürekten teşekkür ediyorum. Esas hikâye elbette onlarınki...

Bu kitabı, ölümsüz bir dostluğa ithaf ediyorum: Üç harika öğretmenin muhteşem dostluğuna; Erzurum-Yavuz Selim Öğretmen Okulu mezunları **Hasan'a, Mürüvvet'e, Uğur'a...** Babamdan (Hasan'dan), o yaşarken, can dostları Uğur'u ve Mürüvvet'i dinledim. Babamı kaybettikten sonra da Uğur'dan ve Mürüvvet'ten can dostları babamı... O harika dostluk, o sevgi ve vefa yüklü anlatılar, bana öğretmeninliğin gerçekte ne olduğuyla ilgili o kadar çok şey öğretti ki... Şimdi hem Hasan'a, Mürüvvet'e, Uğur'a hem de hayatımdaki başka muhteşem öğretmenlere; eşim Deniz'e, kayınvalidem Esine, rahmetli kayınpederim Baki'ye, benim başöğretmenim rahmetli Cihat amcama, Coşkun abime, Bülent abime, Gürbüz abime, Cumhure ablama, Ümit abime, kuzenlerim İsmail'e, Sibel'e, Said'e; yine ailemden Özden'e, Pınar'a, Oğuzhan'a, Recep'e; geçmişte ve bugün birlikte çalıştığım birbirinden değerli öğretmen arkadaşlarıma, hepsine, bana meslektaşım olarak öğrettikleri ve aktardıkları bütün değerler için mütevazı bir teşekkür ifadesi olsun kitabım...

Bu uzunca önsözün ardından okuyacağınız hikâyeleri hem devlet okullarında hem de özel sektörde öğretmenlik ve yöneticilik yapmış, kendi çapında mütevazı deneyimleri olan bir eğitimci olarak; eğitimin, okulun, özellikle de '**özel okul ve özel öğretim**' algısının ülkemizde akıl-mantık mizanına çekilmesi bağlamında dikkate değer buluyorum. Başka bir deyişle; çağlar üstü, yerel çerçeveleri ortadan kaldıran, evrensel referanslardır bunlar... Hikâyeleri çevreleyen yorum kısımlarında benim öznel ve göreceli yaklaşımına tanık olacaksınız, bunu önceden haber vermiş olayım. Yine de yorumlarımla çok iddialı olmadığı muhakkak; zira meslek yaşamımda, hem de aynı çatılar altında ve aynı anda, o kadar iyi ve o kadar kötü örneklerle tanık oldum ki benimkiler

de dahil, genellemelerin ve kesin inançlı çıkarsamaların pek de geçerli olmayacağını yine en baştan kabul ediyorum.

Bir başka ayrıntı: **Bu kitapta okuyacağınız hikâyeleri etkileyici yapan yanları, onların nadir yaşanan şeyler olmaları değil, her yerde yaşanabilecek olaylar olmalarıdır. Bu güzel olasılık...** İçlerinden yoksulluk, yoksunluk, şefkat, merhamet, azim ve mucize geçen bu hikâyeler; metropollerdeki lüks kolej kampüslerinde de yaşanabilir, taşrada, en uzak ve en ıssız kasabalarda ve köylerde de... **Hiç fark etmez; okul varsa, öğrenciler kapısından girebiliyorsa ve gerçek, asil, idealist, mucizevi öğretmenlerden biri veya birkaçı o okuldaysa... İşte bu hikâyeler, oralarda oluşur. Mahmut Hoca'nın da dile getirdiği -ya da umduğu- gibi...**

Fakat işin trajik yanı şu ki 'öğretmen yetiştiren okullarda, söz gelimi eğitim fakültelerinde, bu hikâyelerden pek de söz edilmez. Öğretmenler ya da öğretmen adayları, pedagojinin bu en hassas ayrıntısından -hikâyelerden- genellikle mahrum kalırlar ve işin bu boyutuyla ancak mesleğe atıldıktan sonra tanışırlar. Birkaç istisna akademisyeni ve onların şanslı öğrencilerini saymazsak tabii...

Önsözün en başında kurgusal bir karakter olan Mahmut Hoca'nın okulla ilgili tanımına yer vermiştim. O karakteri canlandıran aktörün, Münir Özkul'un, okula ve eğitime yüklediği sosyal sorumlulukla da önsözünü noktalayalım. Kendisiyle röportaj yapan bir gazeteciye şöyle diyordu usta sanatçı: "Ben ortaokuldayken bir Türkçe hocamız vardı. Tahtaya konuşanların değil, konuşmayanların adlarını yazdırırdı. Bir gün derste bize şöyle söylemişti: Çocukları konuşturamazsan, konuştuğu için cezalandırırsan gelecekte ya hiçbir olaya tepki vermeyen, cesaret edip konuşamayan ya da konuşamadığı ve kendini ifade edemediği için her şeyi zorbalıkla halleden bir halk tasarlamış olursun..."

Böyle düşünen ve çocukları konuşturan, onlara içi dolu ve yüreklice konuşmayı öğreten tüm öğretmenlere saygılarımı, sevgilerimi gönderiyorum, teşekkür ediyorum.

Umuyorum ki ‘**Okullar değil, okulların içindeki hikâyeler**’ sizi bilgi sahibi olan ya da olmayan herkesin bir fikrinin olduğu ‘**eğitim**’ konusu üzerine yeniden dūşündürür ve yine umuyorum ki ‘**ıkış yolunun**’ sanıldığı kadar uzakta olmadığını size *-zaten biliyorsanız bile* Őimdi *bir kez daha-* hissettirir...

Bu umutla iyi okumalar diliyorum...

Savaşkan İLMAK

İÇİNDEKİLER

Ön Söz Yerine.....	vii
1. Hikâye: Karne günleri ve yüzü betimlenemeyen öğretmenler	1
2. Hikâye: Şefkati ve merhameti okullar öğretmezse kim öğretecek?	5
3. Hikâye: Hayvan sevgisi, okullarda öğretilbilir bir şeydir.....	10
4. Hikâye: Kendinle yarış, başkalarını zaten aşarsın	14
5. Hikâye: Baban cihan sultanı da olsa.....	19
6. Hikâye: Eğitim çevresindeki tutarsızlıklar kronikleşmiş gözüktüyor; ama eğitimin bütün hikâyesi tutarsızlıklardan ibaret değil !.....	22
7. Hikâye: MIT şeref kürsüsünde bir Türk: Hüseyin Yılmaz'ın peri masalını andıran hikâyesi.....	27
8. Hikâye: Dünyanın en iyi öğretmeni... O, sadece bir kişi mi?	32
9. Hikâye: Sorunlar mantar gibi her yerde karşımıza çıkarken neden çözümlerle sadece bazı yerlerde karşılaşırız?.....	36
10. Hikâye: Gelişim mıknaatıları.....	42
11. Hikâye: Akılla gönül arasında	45
12. Hikâye: Siz, Tahsin'i başka bir adla tanıdınız	48

- 13. Hikâye:** İnsan yükseldikçe52
- 14. Hikâye:** Akılla gönül arasında55
- 15. Hikâye:** İki ucu keskin bıçak: Bir olgu olarak itaat ve itaat öğretimi59
- 16. Hikâye:** Bir başka ayna etkisi:
Okullar, bize hayatın çıplak gerçeğini gösterirler...
Genellikle tabii61
- 17. Hikâye:** Hayatlarında hiç çilek yememiş çocuklar67
- 18. Hikâye:** Cumhuriyet, işte böyle bir şeydir72
- 19. Hikâye:** Bolulu Züleyha'yla Malatyalı İmmihan76
- 20. Hikâye:** Urfa'nın Dişli Mustafa'sı: Urfâda bırakın Oxford'u,
bir lise bile yoktu ama hayal kurabilen bir adam,
o yoksunluğa seyirci kalmadı.....81
- 21. Hikâye:** Yurdumun bütün Dilek'lerine.....85
- 22. Hikâye:** Eşitlik ve adalet:
Bu ikisi, hayatta olduğu gibi okullarda da
her zaman aynı anlama gelmeyebilir!91
- 23. Hikâye:** Rüzgârını okulda arayan bayrak.....95
- 24. Hikâye:** Dünyalı Cüceloğlu'ndan Bâlâlı Gülbahar'a.....99
- 25. Hikâye:** Anlar: Karar ya da kırılma anları111

- 26. Hikâye:** Yine ‘merhamet’...118
- 27. Hikâye:** “Duvar kenarındaki başarısızlar kümesi...”124
- 28. Hikâye:** Bünyamin Çetinkaya’dan - 1
‘Hiçbir iyilik...
Evet, hiçbir iyilik ‘ödüksüz’ kalmaz!’129
- 29. Hikâye:** Bünyamin Çetinkaya’dan - 2
Öyle kolay kolay ‘Bünyamin Çetinkaya’
olunmuyor!.....134
- 30. Hikâye:** Bünyamin Çetinkaya’dan - 3
Üniversite amfisinde bir bebek.....140
- 31. Hikâye:** Bünyamin Çetinkaya’dan - 4
‘Değüşük bi adam...’144
- 32. Hikâye:** Bünyamin Çetinkaya’dan - 5
Aynı öğrenci, bir öğretmen ve
bir ‘başka’ öğretmen...148
- 33. Hikâye:** Beş rengin ve bir öğretmenin hikâyesi*152
- 34. Hikâye:** Hababam Sınıfı’nın Mahmut Hoca’sı...170

Bu kitap,
-asında bir roman ve film karakteri olsa da-
unutulmaz bir rol modele -Mahmut Hoca'ya-
ve onun simgelediği değerler ile dünyanın dört bir yanında yaşa-
mış, yaşayan, yaşayacak bütün iyi öğretmenlere
otuz dört hikâyelik saygı duruşudur.

Okullar değil, okulların içindeki hikâyeler

(1)

Karne günleri ve yüzü betimlenemeyen ğretmenler...

Bu yazıyı kaleme aldığım günün tam da bir gün öncesi, güzel lkemde ‘**karne günüydü**’. Onun için dn bugüne bağlayan gece boyunca evlerde ne muhabbetler döndü, Allah bilir?

Peki dün gece konuşulanlar ne kadar doğruydu, gerçeği ne kadar yansıtıyordu?

Bunun için de mi ‘Allah bilir!’ deyip geçelim?

Yok, biz de azıcık biliyoruz aslında...

Ama dışarıda, fırıl fırıl dönen dünyada ne zaman dönem ya da yıl bitip öğrencilere karne verilse veya tersine okullar ne zaman yeni eğitim-ğretim yılı için kapılarını aralasa herkes bir anda ‘**eğitim konusuna**’ dikkat kesilir. Dahası, o güne dek kıyısından geçilmemiş hususlarda derin yorumlar, analizler, hesaplaşmalar; sonra vaadler, ağ atlamalar...

Gırla gider...

Sağınız solunuz konuya duyarlı insanlarla, uzmanlarla doludur. Bu etki ülkemizde kendimizi bildik bileli en çok 24 saat sürse de **hayatını eğitime adanış insanlar** için okulun, eğitim dünyasının, eğitim hattındaki sorunların ve mücadele edilecek saplantıların, dogmaların, kısır döngülerin, meydan okunacak kara deliklerin ikinci plana düşmesi diye bir Şey söz konusu değildir; onlar *-hayatlarını eğitime adanışlar-* 365 günün 24 saatinde kesintisiz biçimde araştırırlar, düşünürler, iyi örnekler biriktirirler, olumlu ve olumsuz

verileri analiz ederler, bulguları bir araya getirip karşılaştırırlar, istatistik oluştururlar, onlardan *-bilimden-* hareketle rasyonel çıkış yolları tasarlarlar...

Bana göre, **‘eğitim’** denince hâlâ umutla konuşabilmemizi o ermişlere borçluyuz.

Bir de okulların içini gerçek, heyecan verici, duygu yüklü hikâyelerle dolduranlara borçluyuz elbette...

Fedakâr öğretmenlere ve saf sevgiyle yüklü öğrencilere...

Özeleştiri yapabilen, çözüm odaklı düşünebilen velilere...

Sosyal medyada bir ilkokul öğretmeni paylaşmıştı bu kısa notu. Yanına ıslıl ıslıl, rengarenk çizilmiş ama yüzü boş bırakılmış bir çöp kız resmi ekleyerek.

Notu yazıp yanına fotoğrafı iliştiiren öğretmen, okulda başından geçen bir şeyden bahsediyordu:

“Bugün bir öğrencim beni yanına çağırdı, gittim. Yaptığı resmi gösterip

-Bakın, sizi çizdim

dedi.

-Niye yüzünü çizmedin?

diye sordum. Biraz mahcup oldu, usulca fısıldadı:

-Yüzünüz o kadar güzel ki çirkin çizerim diye korktum...’

Eğilip saçlarını öptüm ve şimdiye kadar bana yapılmış bütün iltifatları çöpe attım...”

Buna **‘çocuğun öğretmene duygu dolu bakışı’** diyelim mi?

Okul; içine her gün onlarca, yüzlerce yeni hikâyenin eklendiği ve içindeki hikâyelerden hangisinin en güzel ya da en dokunaklı

hikâye olduğunun üzerinden zaman geçmeden öyle kolay kolay kestirilemeyeceği bir kitaptır. Benim ‘Eğitimde İyi Örnekler’ sayfasından alıntıladiğım kısa hikâye de o kitabı oluşturan güzel ayrıntılardan sadece biriydi...

Bir başka sosyal medya kaynağından, başka bir hikâye:

“İstanbul’da yüz yıllık bir lisenin spor salonu... Tatlı bir mayıs gecesi...

O yıl mezun olacak ve bir iki hafta sonra üniversite sınavına girecek öğrenciler için diploma töreni yapılıyor. Bilirsiniz işte; adı anons edilen öğrenci sahneye bir taraftan, ailesi diğer taraftan çıkıyor. Babaanneler, anneanneler, dedeler, kuzenler doluyor sahneye; kare kare fotoğraflar çekiliyor...

Ancak dönem üçüncüsü derecesiyle mezun olan öğrenci anons edildiğinde bütün veliler dikkat kesiliyor.

Çünkü o yıl tarihi liseyi üçüncülükle bitiren A.Y. annesini ve babasını küçük yaşta kaybetmiş, ailesinin kalanı kendisini istemediği için devlet himayesinde büyümüş bir gençtir...

Adı anons ediliyor:

A.Y... (önce cılız alkışlar...)

Ve saniyeler sonra, onunla birlikte okulun bütün yöneticileri, bütün öğretmenler, memurlar, hizmetliler sahneye çıkıyor...

Buraya kadarı A.Y’nin okulunun hazırladığı bir sürprizdir; ama sonra daha da güzeli oluyor. O dönem mezun olan bütün arkadaşları da sahneye koşuyor, veliler bu tabloyu dakikalarca ayakta alkışlıyor...”

Buna da ‘okulun çocuğa duygu dolu bakışı’ diyelim...

